

mig, at der skal alligevel nogen god Villie til at benægte, at de Punkter, jeg nu har nævnt, har givet mig Ret i de Anklager, jeg har rejst. Saa stærkt et Angreb har jeg ikke kunnet fremsætte, først fordi det ikke var mig meddelt, dernæst fordi jeg ikke vilde have troet det muligt. Men det aabenbarer jo en Natur og Karakter, som ganske savner Beherskelse, som er voldsom og impulsiv uden Grund.

Se, blandt de Ting, som ere oplyste i Forhørene, og som jeg ikke har nævnt paa mine Møder og heller ikke skrevet om i „Demokraten“, er et Vidnesbyrd, der aflægges for Retten af Fru Bransholms Niece, Frøken Xenia Frydensberg. Denne oplyser, at hendes tre smaa Søskende have været anbragte i Pleje hos Fru Bransholm, og at den ene af dem, Nanna, til Trods for, at hun var svagelig, ofte blev riset af Fru Bransholm. Frk. Xenia Frydensberg, Fru Bransholms Niece, der har opholdt sig i Fru Bransholms Hjem i Struer, oplyser, at en Dag pryglede Fru Bransholm en Dreng ved Navn Hjalmar saa voldsomt, at den gamle Bransholm truede med at tilkalde Politiet. Ganske vist har Fru Bransholm benægtet dette, men Frk. Xenia Frydensbergs Vidnesbyrd er ikke blevet afkræftet, og naar Hensyn tages til en Række af Forklaringer, som Fru Bransholm i senere Forhør har maattet tilbagekalde, tror jeg ikke, man kan forkaste dette meget upartiske Vidne, Fru Bransholms egen Slægtning, der gennem Aaringer har opholdt sig i hendes Hus.

Der er et Vidne, Indkassator Dusinius Nielsen, der fortæller, at i sin Tid, da han var en 8—9 Aar gammel og gik i Friskolen i Viborg, pryglede Fru Bransholm ham et Kvarters Tid med et Spanskrør for at faa ham til at tage en Angivelse, som hun ansaa for usandfærdig, tilbage. Han vilde ikke, fordi det var rigtigt, hvad han havde sagt, men saa indrømmede han alligevel overfor Fru Bransholm, at han havde løjet. Han blev straffet med i et Kvarter at blive tildelt Prygl af Fru Bransholm.

Det karakteriserer, synes jeg, ganske fortræffeligt en vis Side af Fru Bransholms Karakter, at da hun er i Forhør vedrørende Tømrer Emilius Kleins Udsagn, siger hun, at hun har haft en lille Poge-skole i Viborg, hvor de bedste Familiers Sønner bleve underviste. Det er en Side af hendes Natur, som det er værd at hæfte sig ved. Hun har været Lærerinde ved en Skole for bedre Folks Børn, men Børnene paa „Hebron“ ere ikke bedre Folks

Børn, de ere fattige Folks Børn. Hendes Syn paa dem, hendes Behandling af dem er vidt forskellig fra den Behandling, hun lader de bedre Folks Børn blive til Del. Da hun har denne Skole, er Emilius Klein i Pleje hos hende. Han har afgivet en Erklæring i Forhøret, som er i høj Grad graverende for Fru Bransholm. Men da Fru Bransholm stedes til Forhør for at afgive Rapport vedrørende Emilius Kleins Vidnesbyrd, siger hun blandt andet, at Grunden til, at hun var harmfuld, var, at Emilius lærte de andre Børn noget uhøvisk, og efter at Faderen til den Dreng, der var Tale om, havde klaget, „tog hun Emilius for og vilde have, at han skulde bekende, hvad han havde gjort, og han viste hende da efter lang Modstræben, at han havde blottet sig. Da var det, at hun i det samme, harmfuld som hun var, med et Ris, som hun stod med i Haanden, tildelte ham, der stod halvblottet ved Siden af hende, nogle Slag paa Kønssdelene, hvorefter hun smed Riset fra sig. Naar Klein har forklaret, at han blev lagt ned og derefter blev riset, da husker han fejl“.

Nu har Tømrer Klein, som mærkeligt nok ikke har været i nyt Forhør efter Fru Bransholms Forklaring, tilstillet „Social-Demokraten“ her i København et Brev, som jeg skal tillade mig at oplæse, da det giver et ganske godt Billede af den ret vigende og vaklende Holdning, som Fru Bransholm indtager i Forhørene. Han skriver: „Hendes Fremstilling af Sagen er ikke den rigtige. Den Tilstaaelse, jeg i sin Tid afgav til hende om min Forseelse, blev mig aftvungen. Forseelsen skulde have bestaaet i, at jeg som Dreng skulde have blottet mig overfor en anden Dreng (som nu er Millionær), skønt lige det modsatte var Tilfældet. Det var ham, der blottede sig overfor mig. Men da jeg i alt var Syndebuk“ — naar der var noget i Vejen, klagede de andre Drengene til Frøken Frydensberg, saa vidste de, at saa fik Emil Klø, og det morede enkelte af disse Drengene at se den fattige Dreng faa Klø, han var Prügelknabe for dem alle — „og da Fru Bransholm tvang mig til at forklare, som hun vilde, maatte jeg afgive den urigtige Tilstaaelse. Midlerne, hun havde til at fremtvinge denne, var Indespærring i Dagevis, indskrænket Kost, et Bombardement af Udskaeldsord og selvfølgelig Lussinger.

Efter at jeg havde aflagt denne aftvungne Tilstaaelse, var det, at Fru Bransholm skred til den modbydelige Af-